

Prezident ukázal, že tu není pro ty občany, kteří potřebují zastání

KSČM není překvapena rozhodnutím prezidenta Pavla podepsat novelu zákona, kterou vládní koalice hanebně okradla důchodce o podstatnou část valorizace penzí.

Prezident Pavel nevyužil hned první významné příležitosti, aby jako hlava státu prokázal svou nezávislost.

Svým podpisem převzal díl odpovědnosti za stále se zhoršující životní podmínky milionů našich občanů, kteří po celý život poctivě pracovali a vytvořili hodnoty, z nichž žije i dnešní vládnoucí koalice.

Této odpovědnosti se nemůže zbavit žádnými výmluvami a schováváním se za ústavní soud. Neobstojí ani slova o ekonomických dopadech valorizace na státní rozpočet, neboť současná rekordní inflace je důsledkem neschopnosti koalice řídit náš stát.

KSČM nepochybuje, že jde o pouhý začátek, a varuje občany před dalšími asociálními kroky vládnoucí pravice, které budou následovat.

Připomněl jsem si 15. březen 1939

Následek mnichovské zrady, který měl katastrofální dopad, je teď uměle poslán do zapomnění, ale pravda je ta, že naše Česká republika 84 let poté je ve stejném ohrožení! A nejde jen o můj názor, dokonce bych řekl, že v ohrožení ještě větším než tenkrát. Proč? Protože v březnu 1939 byla většina národa v odporu proti nacistickým okupantům pevně semknuta. Dnes naopak pořád ještě značná část veřejnosti nacionalismus, ale i nacismus v jeho nové podobě různých »Banderparty« nejen toleruje, ale dokonce po něm volá.

A to už jsem napsal, že jde nepochybně o trestný čin podle § 404 trestního zákoníku. Je v podstatě lhovost, zda to volání je vědomé či nevědomé, resp. zda si někteří lidé tady uvědomují či neuvědomují následky. Ty poběžkové před 84 lety byly pro českou zemi tragické. 360 tisíc vlastenců položilo své životy v různých formách boje proti Hitlerovu Německu. Jejich odkaz je dnes uměle odeslán do zapomnění. Nepřipomíná se. Zmizel ze školních dějepisných osnov. Pomníky a památníky padlých hlodá zub času. Snad aby si nyní jejich potomci netroufali připomínat, že jejich děda, praděda, strýc, prastrýc zemřeli rukou nacistických vrahů, pro něž byli naši předci Tschechische Schweine a s nimiž Třetí říše do budoucna vesměs nepočítala. Jinými slovy – hodlala je vyvraždit. Že se to nepovede, o tom se více méně rozhodlo už u Stalingradu. A dovršilo vztyčením sovětské vlajky nad Reichstagem 2. května 1945 – po dobytí Berlína.

Hrůzou jsem skoro oněměl, když jsem nedávno četl od jakéhosi vysokoškolského studenta, že kdyby nás prý Rudá armáda neosvobodila, nemuseli jsme 40 let žít pod sovětským terorem a dneska bychom se měli mnohem lépe. Neměli, protože dnes bychom nežili. Ale vysvětluje toto dnešním mladému člověku, jemuž učitelé ve školách, média, politici a namnoze i samotní rodiče nejsou schopni říct pravdu, nebo mu vtlučkají do hlavy jen nenávist vůči všemu ruskému. Tady spatřuji největší tragédii. Ve výkladu historie, otočeném o 180 stupňů. Proto se v Plzni nedávno dosud beztrestně organizovaly Bandera party...

Vím, že teď se zase vyrojí metrky diskutujících, kteří budou křičet, že já nemám o falšování historie co mluvit, že jako komunista na to nemám právo. A já říkám, že takové právo mám. Stejně jako každý jiný. A taky už jen proto, že jak na základní škole, tak na Gymnáziu jsme učili o osvobození přesně podle historické pravdy. Chodil jsem z Trhových Svinů na Rejta k památníku Rudarmějců, kteří padli 10. 5., ano, až po oficiálním skončení války a přímo na linii dotyku spojeneckých armád. A o úloze Vlasovců bych mohl napsat novou maturitní práci. U nás na jihu to nebylo žádné tabu, každý to tady věděl a moji učitelé dějepisu nelhali a byli to odborníci, za nimiž jsou dokonce odborné knihy, které nemůže nikdo zpochybnit. Učil mne osobně Miloslav Pecha, a to, co je v jeho knize, vím dodnes – že demarkační linie se vyjednávala od 10. do 13. května 1945 od Kamenného Újezdu až po Protivín.

Pojďme si věcně, bez emocí, takřikajíc akademicky, popovídat o vzniku republiky, o životě prostých lidí za Masaryka, o příčinách 2. světové války, o Únoru 1948, o 50. letech, o srpnu 1968, o normalizaci, i o listopadu 1989 a o všem tom, co se zde dělo a děje od roku 1990, resp. 1992 a 1993. Včetně rozbití společného státu a vzniku současné České republiky. Myslím, že těm jednoduchým kritikům socialistického systému, ale i těm, kteří se dnes hlásí k listopadu 1989, by brzy došel dech. Protože mě hodně mých přátel, bývalých kolegů a kamarádů neustále vyzývá, abych více psal, když už nejsem tak politicky aktivní, právě těmto tématům se teď budu postupně věnovat. Nepůjde o žádné životopisné vzpomínky, ale bude tam jak osobní zkušenost, tak politické hodnocení těch, kteří se na tom osobně podíleli.

Dnes chci jen upozornit a varovat občany, že Česká republika se sune vstříc období, které může být mnohem tragičtější, než byl Protektorát Čechy a Morava. Jde nejen o státní suverenitu, ale jde i o identitu nás samotných Čechů, Moravanů, a Slezanů, včetně Slováků zde žijících. Byl 15. březen. Neopakujme stejnou chybu dvakrát. Nenechme se ukolébat sliby těch států, které nás v Mnichově 1938 potopily a odevzdaly na milost a nemilost nacistickému Německu. Jak nás tehdy na stříbrném podnosu naservírovaly Hitlerovi, naservírují nás dnes euroatlantistům – Bílému domu, Downing Streetu a jim spřízněným institucím, které, věřte nebo ne, nějaká státní suverenita vůbec nezajímá, je zajímavá jen zisk a náš zájem nejen neznají, ale o něm ani nechtějí slyšet. Že by to pro nás mělo opravdu tragičtější následky než tehdy, je nabíledni. Reálně se totiž obávám, že Rusko by nám nyní už nepomohlo. Mějte to, prosím, na paměti, až vám oficiální média a oficiální politici budou s lehkou nadsázkou 15. března tvrdit, že ono se tehdy před 84 lety vlastně nic tak strašného nestalo.

Vojtěch Filip, iportal24

Vlády se více starají o vysoce postavené lidi než

o přírodu, tvrdí docent Václav Ziegler 2

Co si myslíte o nápadu EU, abychom jezdili od roku 2035 v elektroautech? EU vychází v tomto pravděpodobně ze

dvou předpokladů. 1/ ropa či podobné látky jsou ve své podstatě konečné a že by se mohlo stát, že dojdou a jak tedy budou létat letadla, kterými se většinou přepravují úředníci těchto orgánů. 2/ se lekají tzv. uhlíkové stopy, ale nadále se podporuje výstavba nových a nových silnic, dálnic a zvětšují se zemědělské a jiné stroje, které tu uhlíkovou stopu jen a jen zvětšují, včetně vytápění obrovských komplexů vybraných úřednických a výrobních profesí. A i úředníkům je zima, když se netopí. Přesto se však podporují velkoplošné projekty zemědělské velkovýroby, která má zasytit miliardy lidí, na úkor ostatní přírody. Nechci se moc mýlit, ale myslím si, že ta elektroauta budou jezdit na elektřinu a ta se musí někde a z něčeho vyrobit. Při současném lidském vědění víme, že současné solární panely na to stačit nebudou. Co dál? Zatím nevíme. Ale víme, že ta auta na elektropohon jsou v současnosti tak drahá, že si je zdaleka nemůže pořídit každý. Či je jejich cílem snížit počet uživatelů aut, i těch na elektřinu? Budou jen pro bohaté? Budou bohatí a chudí? Vznikne nerovnováha? Určitě vznikne. V přírodě i ve společnosti (lidská společnost je jen jinou formou přírody) nastává při vzniku nerovnováh pnutí a pnutí se vyrovnává kolapsem. Chce to EU? Myslím si, že nechce, ale neví o tom. Neučila se to. Také nedostatek znalostí o přírodě. I společnosti. A je to let, co to bylo napsáno. A navazuje to na ten druhý předpoklad EU na uhlíkovou stopu. Že by vrcholné orgány nic nevěděly o fotosyntéze? Nechce se mi věřit. Ale bláhově se možná domnívají, že není potřeba lesů a stromů vůbec. Že všechno zvládnou kukuřičná a pšeničná pole. Nezvzládnou. Klasy zrají a schnou. V té fázi dochází k největším hor-kům, červenec a srpen. A opět tu jsou nerovnováhy v přírodě i ve společnosti, neboť lidé horko nesnášejí. I v Africe. Přes den nepracují, ale vyhledávají stín. Stejně jako ostatní organismy. Opět neznalost přírody. A přírodním vědám ubíráme hodiny.

Upřímně – elektroauta lidi nespasí, budeme muset vynalézt něco jiného. Nebo se jich zřekneme úplně. Ale když z té ropy plyne spousta peněz. Ale jak budeme převážet chléb upečený v Berlíně třeba do Řecka? A staví se umělé ostrovy, které brzy pohltí stoupající hladina světového oceánu.

Souhlasíte s tím, že dochází k oteplování planety a že je to hrozba? Nebo máte opačný názor jako bývalý pan prezident Klaus? Můj názor je mnohem bližší

názoru pana prezidenta Klause. K oteplování planety Země došlo v jejích dějinách, pohybujících se v času asi 4,5 miliardy let, už mnohokrát. V té chvíli, která je zatím dána člověku na jejím povrchu, zatím k tak »katastrofálnímu« oteplení, kromě konce zatím poslední doby ledové, nedošlo. Ano, byly tu výkyvy, kdy bylo chladněji (což vyvolávalo často hladomory a revoluce – opět porušení rovnovážného stavu v přírodě a společnosti), kdy tepleji (rozvíjela se kultura a lidé měli v hrnci na kamnech své »kuře«), ale zatím k celoplanetární katastrofě nedošlo. A zejména v 19. a 20. století bylo, díky průmyslové revoluci všude zakouřeno až hrůza. A ledovce netály. Také lidé do těch hor na ledovce lyžovat nejedli. Ani císař pán či Napoleon. Ale vlastně on se také prohlásil císařem, že? Oteplování ovšem hrozba je. Pro mnohé z nás, kteří se nedokážou představit svůj život bez toho, že budou jezdit na hory lyžovat. Čist neumí, přemýšlet také ne. Jen ráno nahoru a pak dolů a znova a znova... Do zblbnutí. Možná, že větší hrozbou, způsobenou člověkem, je jeho nevhodné zemědělské hospodaření na planetě, včetně výsadby plantáží palmy olejné a dalších podobných plodin.

Pan Klaus má správný názor v tom, že člověk planetu neovlivňuje tak, že by vytvářel např. »katastrofální oteplení«, neboť tato hrozba je souběhem především přírodních zákonitostí a člověk k tomu sice přispívá, ale zásadně Zemi neohrožuje. Aby však bylo učiněno pravdě zadost, je třeba, aby se lidé více zajímali o přírodu a její zákonitosti, a to už začíná zrozením člověka a v tomto směru by ho měla formovat rodina a škola. Jako se to ve většině dělo mé generaci. Jestliže dojde k vymizení lidské populace v souvislosti s její hloupostí, což se může lehce stát, neboť lidská populace závisí na rozumu či nerozumu nemnohých jedinců a mase těch, kteří jejich názory rozšiřují, Země bude existovat dále další miliony či miliardy let.

Je náhoda, že dochází k tolika přírodním katastrofám, jakými jsou v poslední době zemětřesení, tsunami, nebo u nás povodně, tornáda či obří požáry?

V podstatě nikoliv. Naši dobu, těch pár let, co na Zemi člověk žije, můžeme označit za dobu zvýšené tektonické činnosti, která je vyvolána samotným pohybem Země a dalších vesmírných těles a v důsledku toho pohybem hmot uvnitř naší planety, díky nimž dochází k pohybu zemských desek, což na povrchu planety vyvolává zemětřesení či výbuchy sopek a bezesporu to působí i na vodní masy oceánu a působí to i změny v atmosféře. Planeta zkrátka žije svůj život, který člověk zatím, a budme rádi, nedovede ovlivnit.

Pokud jde o povodně a obří požáry u nás, hledejme za tím lidskou činnost. Špatně založené lesy, velké plochy polí, špatné chování v přírodě (pokud bylo zveřejněno, tak požár v Labských pískovcích způsobili turisté; jinde na světě zase vypalují farmáři trávníky, podle nich neplodné, a oheň se jim vyjme z rukou atd.). Zase vše vychází z neznalosti nebo špatné znalosti zákonitostí přírody.

Tornáda – projev poruch atmosférických mas vychází opět z toho, jak špatně známe přírodu a jak s ní špatně zacházíme. Nebylo by od věci, kdyby takové menší tornádo prošlo hlavami těch, kteří rozhodují. Aby jim vyčistilo mysl a dalo prostor pro nové znalosti a myšlenky, které by vedly k pochopení toho, co se kolem nás děje. I lidská společnost je jen součástí zemské přírody.

Obchodovat se zdravím by mělo být nezákonné, upozorňuje lékařka Kateřina Jirousová pro iportal24.cz

Jak zpětně hodnotíte pandemii covid-19? Bylo to skutečně tak horké, jak se to prezentovalo, nebo šlo o nafouknutou bublinu?

Pandemie zde jistě byla, to vidíme na počtu hospitalizovaných a zemřelých. Jestli to bylo horké? Jistě to byla velmi vyhraněná situace, lidé byli kolikrát velmi mylně informováni médii o tom, co se děje. Byl zde nedostatek dezinfekčních prostředků, ochranných pomůcek, vláda si jaksi nevěděla moc rady a střídání ministrů zdravotnictví tomu také nepomohlo. Jednalo se o novou infekci, proti které nebyly komunitní protilátky. Navíc nebyly jasně dané kompetence, nebyl pandemický zákon či vytvořený jakýsi krizový plán. Hygiena zaspala – což je ale jen důsledek, jelikož hygiena byla dlouhodobě decimována co do počtu nových odborníků, redukci laboratoří, redukci personálu, redukce stavů a počtu stanic, a tak dál... Ukazuje se, že likvidace Sevaku byl chybný krok – měl pandemické vakcíny připravovat, v podstatě ad hoc, dle zachyceného agens. Vakcíny, než se k nám dostaly, tak už virus byl kolikrát zmutovaný, lidé se báli nechat očkovat, jelikož zde neběžela žádná provokacinační kampaň. Když už jste se dotkla očkování, nedá mi to, abych se nezeptal na váš osobní názor. Protože už teď se objevují v tisku osudy lidí, kteří mají právě kvůli tomu, že se dali očkovat, zdravotní problémy. Mluví se i o neplodnosti, potratech apod. Jsem očkována čtyřikrát, z toho dvakrát jsem byla očkována před těhotenstvím a jednou při kojení. Takže bych skoro, dle svých zkušeností, řekla, že na plodnost, resp. neplodnost, to asi moc vliv mít nebude...

Všechny vakcíny jsou plně v pořádku, očkování je skutečně jediná a nejlepší ochrana proti onemocnění. Navíc očkováním chráníte sebe, ale také své okolí, proto se mají nechat očkovat i tzv. nerizikové skupiny obyvatel. Kolektivní imunita a solidarita by měla být! Já doporučuji očkování stále i u nás v ordinaci přeočkováváme za půl roku.

Jak si vysvětlit to, z čehož si dnes dělají mnozí legraci – totiž, že se začátkem války na Ukrajině zmizel covid. Je to skutečně náhoda? Covid nezmizel. I dnes každého »nastydlého« pacienta v ordinaci testují a covidu je stále dost. Není možná tak »agresivní«, ale stále tu je. My jsme samozřejmě velmi ovlivněni médii a téma »covid« je už jaksi vyčerpáno. O čem tedy dále psát nebo točit reportáže, čím občany šokovat a strašit? Předtím to byl covid, nyní je to válečný konflikt na Ukrajině.

V nemocnici jsou stále izolovaní pacienti covid pozitivní. Lékaři a zdravotnický personál už ale mají zkušenosti z let minulých a vědí, co dělat. Že to někdo prohlásil za běžnou nemoc? To možná ano. A ano, usídlil se v populaci a musíme se s tím zkrátka naučit žít. Nelze opomíjet možnost laboratorního úniku viru. A jinak, Ukrajina je spíše imperativním tématem. Novináři mají lepší zakázku.

Nedávno jste se zúčastnila videokonference pod patronací Česko-čínské smíšené obchodní a průmyslové komory, která zkoumala covid v souvislosti s opatřeními v Číně a USA. Mohla byste shrnout závěry, které jste tam přednesla?

Z informací a dat, která jsem před svým vystoupením studovala, vyplývá, že ač se USA považují za největšího a nejdůležitějšího bojovníka proti covidu, tak v tom zdaleka nejsou tak úspěšní ani důslední jako právě Čína. Otázka, zda virus vůbec v Číně vznikl, nebo zda to není tak, že právě Čína jako první stát na tento problém upozornila, přičemž všude na světě byl přehlížen. Možná proto se i tak rychle šířil a mutoval. Každopádně Čína okamžitě začala se zkoumáním viru a velmi transparentně spolupracovala a sdílela informace. Číňané velmi intenzivně spolupracovali a sdíleli informace s mezinárodním společenstvím. Čína vedla velmi intenzivní jednání s WHO o pozadí úprav své politiky právě pro covid-19. Dalším tématem, o kterém jsem hovořila, byly vakcíny proti covidu. Dle mého názoru, vzhledem k tomu, že u nás se téměř výhradně očkuje vakcínami Moderna a Pfizer, je celkem jasný boj farmaceutických firem, a vůbec nejde o to, které jsou účinnější. Když se totiž podíváte na situaci, Čína je jedinou zemí světa, která má vakcíny proti covid-19 vyrobené hned několika technickými cestami – schváleno je použití 13 vakcín vyrobených čtyřmi technickými cestami. Čínská vakcína splňuje standardy stanovené WHO, přičemž tři čínské vakcíny jsou na seznamu pro nouzové použití WHO. To, že se jedná o farmaceutický boj, je zcela jasné i tím, že cena čínských vakcín je rozumná, přijatelná. Snahy USA poškodit Čínu v očích veřejnosti celého světa, ale stále pokračují a jistě budou trvat neustále. Dalším takovým důkazem jsou zavedená opatření v době covidu. Když chceš psa bít, vždycky si hůl najdeš – čili Čína byla kritizována nejprve za omezování lidských práv, když nastolila přísná režimová opatření, no a poté, když začala rozvolňovat, tak byla opět kritizována a volalo se pro zpřísnění... Abych tedy shrnula čínský boj – musíme Čínu pochválit za uchránění životů, a to několika miliard lidí, za zodpovědné a včasné sdílení informací o viru covid-19, za vydání preventivních opatření a nastavení systému kontrol s pandemií a pomoc i ostatním státům světa. To, že Čína tyto informace sdílela, je samozřejmě velmi důležité pro zvládnutí pandemie.

Pojďme do českých luhů a hájů. Jak byste zhodnotila práci ministra Válka?

Pan ministr je ministrem pravicové vlády, a tak se i chová. Zdá se, že má velké sympatie k zcela asociálnímu premiéroví a »jde mu na ruku«. Ač by jako lékař měl mít na paměti lidské zdraví a životy především.

Kdo je vinen za nedostatek antibiotik? A měl by z toho vyvodit důsledky právě i ministr zdravotnictví? Vinny jsou farmaceutické firmy a politika států EU, jimž jde pouze o zisk, nikoliv o lidské životy a zdraví. U nás je problém ten, že vše dovážíme, nic nevyrobíme, tedy ani léky ne. Je také nedostatečná legislativní korekce pro farmaceutické firmy. Nemáme žádnou zásobu léčiv ani materiálu (zdravotnické zásobování již neexistuje) a nyní je to zcela na distributorovi – a ten to nemá dané zákonem. Tuzemská Zentiva je součástí Sanofi. Vláda tedy nemá komu nařídít, aby léky vyráběl, či měl nějaké zásoby.

Mají se lidé s ohledem na stále rostoucí inflaci bát, že ceny léků vyrostou natolik, že si je nebudou moci dovolit? Nejsem odbornice na ekonomiku, takže mohu jen říci, čeho se obávám. A obávám se, že jednou budeme muset platit za zdravotní péči, že budou vysoké doplatky na léky a že zkrátka budou existovat skupiny obyvatel, které si ani základní zdravotní péči nebudou moci dovolit. **Zdravotnictví není byznys, obchodovat se zdravím by mělo být nezákonné,** a ne naopak podporované našimi čelními představiteli. Nechci, aby byla zdravotní péče dostupná jen pro vybrané skupiny obyvatel, a nechci ošetřovat jen bohaté, kteří si myslí, že si za peníze koupí cokoli. Zdraví a péče o něj má být dostupná pro všechny a zcela bezplatně. Nevybíráme si přeci, jestli chceme být nemocní nebo ne.

Bude politická vůle zachovat úhrady léků? To je otázka. Nebo se bude zvyšovat spoluúčast? Nejlépe to jde uskutečnit právě u léků – ministerstvo zdravotnictví má kategorizaci léků, kdy alespoň jeden lék z dané skupiny musí být bez doplatku a zbytek se zdražovat může. Stačí tedy drobně pozměnit či upravit tuto ministerskou vyhlášku, například zvýšit úhradu o 30 procent a ihned doplácíme na všechny léky.

S tím, co jste uvedla, souvisí i téma, které znovu rezonuje společností, a sice nadstandarty ve zdravotnictví. Je to správný krok? Nemyslím si, ale nechci ihned odsuzovat. Je otázka, co bude standard a co nadstandard. Pokud by byl např. nadstandard to, že »VIP pacienti« přinese někdo z personálu cheeseburger od McDonalda a on za to zaplatí »balík«, tak pak klidně. Obávám se ale, že takto to myšleno není a že vlivem tohoto rozdělení dojde k omezení zdravotní péče.

Zcela jistě musí každý člověk dostat zdravotní péči takovou, která mu přísluší a která je pro něho nutná. Pokud bychom tedy připustili toto dělení, pak musí být jasně definováno, co je nadstandard a za jakých podmínek bude použit, dále rozsah nadstandardu a nesmí být na pacientovi vyžadován jeho výběr a zaplacení například

proto, aby byl třeba dříve přijat k operaci.

Jak vyřešit nedostatek praktických lékařů u nás?

To je problém, který trápí asi celou republiku. Ještě hůře je to prý s PLDD čili s dětskými praktiky. Jsem členkou zastupitelstva Soběslavi a členkou zdravotné sociální komise a toto téma také řešíme. Nabízí se několik možností, které bychom měli zvážit. Na celostátní úrovni bych navrhovala »umístěnký«. Ale tak, aby to bylo pro vystudované lékaře přijatelné. Nakonec, studují zdarma, měli by pak něco státu odvést. Mohlo by to fungovat, pokud by byl zlepšen systém vzdělávání lékařů připravujících se na atestaci, aby mohli v každé nemocnici absolvovat stáže. Dále by museli mít vyšší platy, než mají teď, aby je to nelákalo odcházet do zahraničí. Po atestaci je možné jim nabídnout ordinaci a odpustit nájem, nebo alespoň od něj částečně ulevit, případně pomoci s vybavením ordinace.

Jsou podle vás platy v českém zdravotnictví dostatečné?

Nejsou. Chápu, že někteří lidé, zvláště ti nízkopříjmoví, se mnou třeba nebudou souhlasit, ale je nutné si uvědomit, že platy, které domů lékaři přinesou, ač se zdají pro běžného občana nadstandardní, tak jsou za dva až dva a půl úvazku. My bychom se ale měli bavit o základním platu za osmihodinovou pracovní dobu, nikoliv spolu s přesčasy a službami. Ale jsou také celkem rozdíly mezi soukromým a nemocničním sektorem. To je dle mého soudu chyba. Nutné také podotknout, že mnoho zodpovědných lékařů si s sebou domů odnáší i pacientovy starosti a zdravotní problémy, studují jeho diagnózy, zkrátka z práce neodchází s čistou hlavou. Doma se dále vzdělávají, studují nové postupy a trendy. To je zdarma. Ideální by samozřejmě byla situace, kdy by celé zdravotnictví bylo státní, ale my v ideálním světě nežijeme a musíme hrát s kartami, které jsou rozdány.

A na závěr otázka tak trochu »mimo váš rank«. Co si myslíte o záměru vlády snížit ve stavu legislativní nouze valorizaci důchodů?

Co k tomu dodat? Dle mého je to nehoráznost, ubohost!

Petr Kojzar

KLADNO A ZPĚV -3-

Nyní jsme na konci minulého století. Protože už jsem byl účasten, vnesu do vyprávění o sboru Smetana - Slovanka své osobní hledisko. Prvé vystoupení už postaršího důchodce se konalo měsíc po vstupu do sboru. Na Vyšehradě jsme zazpívali u hrobu V. B. Třebízského a pak v kostele sv. Petra a Pavla. Nádherná akustika, poslední tóny jetě chvíli znějí prostorem. Pocit, že jsem nic nezkažil byl příjemný. Podílel jsem se na víc než 200 vystoupeních. Ve sboru jsem našel výborné přátele, zpívání v přátelské partě mi obohatilo všechna poslední léta. Mimo hlavní činnosti to byly pravidelné rodinné výlety, večírky sboru, kdy se každý snažil něčím přispět, pobavit ostatní. Spolupráce a výměna vystoupení se spřátelenými sbory v Libochovicích, Litoměřicích, Buštěhradě přinášela další přátelství. Zpívali jsme v kostelích, kulturních domech, školách, domovech důchodců, ženám při MDŽ, v prostorách s výbornou i horší akustikou, na vesnici třeba i s přesilou zpěváků, ale vždy rádi. Pokud nebyl zrovna někdo vhodnější, jako třeba Honza Polívka, okusil

jsem i konferováni. Jednou nás dokonce mistrně uváděl Petr Haničinec. Měli jsme možnost vystoupit ve Francii, Holandsku, vícekrát v Německu či Slovinsku. Do Salzwedelu i Trbovlje se jezdilo i s rodinami, vznikly dlouholeté přátelské vazby bez ohledu na znalost jazyka. Když v cizině zazpíváte publiku známou píseň v jejich řeči, máte zaručen potlesk ve stoje. Přivítali jsme v Kladně v této době 8 sborů zahraničních včetně sboru z Anglie. Příprava programu, výletů, stravování, přijetí na radnici města – vše znamenalo spoustu organizační práce, myslím si, že vždy dopadlo vše ke spokojenosti hostů. Finančně nám přispíval náš magistrát, sponzoři, jednou dokonce i kraj. Oslavili jsme koncerty postupně 90, 95, 100 i 105 let činnosti – samozřejmě koncerty za účasti více sborů z ciziny i domova. Byly výstavy i další vedlejší aktivity kolem těchto výročí. Doba covidová znemožnila připomenout 110 let činnosti sboru. Naši sbormistři se snažili o větší pestrost přednášených skladeb – vedle církevních, klasických přibýlo více písní modernějších, Ježkovy skladby, pokoušeli jsme se i o jazz- např. „Tea for two.“

Vydali jsme také nové CD. Zpěvácky těžkou adventní mši Petra Ebena za doprovodu varhan jsme natočili v kostele sv. Tomáše v Kutné Hoře, následně jsme ji měli možnost předvést i v chrámu sv. Barbory. Za doprovodu houslí zde zazněla skladba Zdeňka Lukáše „Jaro se otvírá“. Pro natočení ostatních písní vybral zvukař jako nejvhodnější místo schodiště kladenského gymnasia. Gymnasiu jsme velmi vděční, poskytl nám azyl, zkušebnu i místo pro archiv. Z dalších aktivit vybírám třeba vystoupení na Staroměstském náměstí při mínus 15°C, opakované vystoupení k 17. listopadu u Hlávkovy koleje, pocta J.B. Foersterovi v Palfyho paláci za účasti předních herců. Zpívání na festivalech v mnohačetném tělese spojených sborů je nezapomenutelné. Kolikrát jsme zapívali vánoční mši Jakuba Jana Ryby bych nespočítal. Opakovaně v Mostě, ve sv. Barboře v Kutné Hoře, v Libochovicích, Velvarech, v klášteře v Doksanech, kladenských kostelích i v okolí Kladna. (I po ukočení činnosti v roce 2017 si ji aspoň jednou v předvánoční době jdu zazpívat.)

Jenže léta šla, my muži stárlí. Nastala krize, která byla v roce 2014 vyřešena přizváním žen, takže znovu po letech vznikl smíšený sbor Smetana – Slovanka. Na večírku sboru se veršovalo na slova z pléna: zpěv, kelímek, andulka, Nabuchodonozor, láhev, pes, utopenec, E dur, ukrást, libozvučný.

Zkráceně - UKRÁST pěvce přece nelze, PES aby to spral.

Sám NABUCHODONAZOR by neporadil, Honza problém za svůj vzal. Už to máme přizvem ženy, problém bude vyřešený! Nový ZPĚV si nové skladby žádá, chlapům ve sboru teď kryjí záda LIBOZVUČNÁ ženská jména: Eva, Iva, Dobra, Hana. Dále pak Andulka, Renata, Milada - vás měli jsme potkat už za mlada, atd .

Osobně jsem ukončil činnost rokem 2017. Sbor ale dál žije, přináší sobě i druhým radost. Osvědčilo se spojit koncert s dětmi, konkrétně se Sluníčkem. Je zaručena pestrost, také však publikum a nějaká ta korunka do pokladny od rodičů a prarodičů. **Přišel covid, odešel sbormistr, stárnutí pokračuje, nová krize na obzoru. Snad bude vyřešena. Našla se nová mladá vedoucí Ema Kupková, která sebou přivedla i nové hlasy. Takže je naděje, že sbor Smetana-Slovanka bude žít. Už se těším na prvé vystoupení.**

Pavel Hruban